

KYLIAN

Tovenaars op de vlucht

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Tristan

ISBN: 9789464852400

© Petra van Engelenburcht

1 Hartelijk gefeliciteerd, lieve Kylian

Het is winter en de ijskoude vrieswind giert om het grote eeuwenoude kasteel. De hoge torens en kantelen hebben de tand des tijds goed doorstaan, maar door de kleine stenen raampjes houden de luiken nauwelijks de ijskoude wind tegen en het loeit langs elke kier naar binnen.

Binnen het kasteel, in de woonkamer van de eeuwenoude Schotse familie O'Hara brandt er in de open haard een groot vuur. Vlak voor dat vuur zitten een onvervalste lord en lady. De lord draagt een rode jas vol medailles, tevens een rood geruite kilt, rode kousen en stevige schoenen. Hij bekijkt in zijn kristallen bol een rugbywedstrijd en woelt geërgerd door zijn woeste oranje haardos, wanneer zijn team de bal kwijtraakt. 'Moge de duivel je halen,' gromt zijn stem en zijn groene ogen bliksemen, 'of moet ik er soms bij komen?' Grote vuisten ballen zich om de leuning en het hout kraak ervan.

Het is geen wonder dat Roy een extra verstevigde houten stoel nodig heeft, want hij is zeker over de twee meter groot. De stoel is versierd met houten wolvenkoppen en adelaars en lijkt daarmee best een troon. Naast de lord liggen een paar grote honden op een rood vloerkleed te slapen.

Van de Deense doggen is er een wit, de andere twee gitzwart. De kleine salon staat vol degelijke stoere meubels. Aan de muren hangen schilderijen van jacht en oorlogstaferelen en in een hoek leunt een grote oude vlag met hun wapen. Een huilende wolf boven twee gekruiste zwaarden.

Aan de andere kant van de haard zit Ryana O'Hara een onvervalste schotse lady, slank en rijzig van postuur in haar lange groene jurk met een rood/groen geruite sjerp er overheen. 'Ze speelt met een gouden ketting waar een flinke witte parel aan hangt en laat het afwezig rondzwieren.

Ook zij heeft rood haar en groene ogen, maar haar lange haren zijn donkerrood en zitten in een lange vlecht, terwijl haar ogen een prachtige grijsgroene kleur hebben als van een woeste zee. In haar oren glanzen gouden oorbellen, roosjes met een parel als hart.

Ryana O'Hara bladert haar lievelingsboek door, "Tover jouw kasteel

om tot Versailles.” Dat is iets wat ze altijd heeft willen doen met dit eeuwenoude degelijke en vooral stoffige kasteel. Helaas wil haar man alles houden zoals het al eeuwen op dezelfde plaats staat. Terwijl zij droomt van elegante barokke meubels. Een groot raam, waardoor de zon naar binnen kan schijnen en vooral een gezellige kat op schoot. Alles in de kleine salon is vredig, zoals het hoort.

Roy smijt een paar flinke stukken hout in de grote stenen haard, daardoor knettert het vuur behaaglijk.

Buiten ligt zeker een meter sneeuw. Het is dus echt onmogelijk, voor wie dan, ook om het eeuwenoude kasteel Misty Rock te bezoeken.

Plotsklaps veert ze op en Ryana kweelt. ‘Oh, wat gezellig, we krijgen bezoek.’

‘Wat zeg je?’ Vragend kijkt hij naar haar om. ‘Hola,’ snel buigt Roy weer over zijn kristallen bol. De Grey Socks maken net een Touch down en de Blue Dogs werpen zich met hun allen over de scorer om hem dat voorgoed af te leren.

‘We krijgen bezoek, lieverd.’ Lachend wijst zijn vrouw naar het rode uitgesleten vloerkleed. Als volbloed heks voelt zij het immers aan, wanneer iemand anders met toverkracht haar kant opkomt.

Opgewekt kijkt ze haar man aan.

‘Bezoek, bezoek?’ Roy kijkt smalend naar haar. ‘Hoe haal je het in je hoofd. Wie durft er nou onaangekondigd bij ons binnen te komen? Dat zal die sukkel de rest van z’n leven berouwen!’

‘Welnee, dit bezoek toch niet,’ lacht zijn vrouw. ‘Dit is familie.’

Roy volgt haar blik naar het vloerkleed. Stomverbaasd ziet hij een gouden kring verschijnen. De kring laait op met flakkerende vlammen als een vuur. Daarna blijft een op geheimzinnige wijze verschenen persoon staan, terwijl de kring oplost in gouden vonkjes.

‘Nee maar!’ Ryana slaat haar handen in elkaar, ‘Kylian!’ ‘Wie, watte?’ Roy kan zijn ogen niet geloven, zodra hij ziet wie er zomaar onaangekondigd voor hun neus is verschenen.

Zelfs de jachthonden wenden hun koppen snuivend af nu er zomaar een vreemde eend in de bijt staat. De witte dog bedekt jankend met een poot de ogen, alsof zij zelfs hem liever niet wilt zien. ‘Kylian!’ Ryana springt van haar stoel en haast zich de slanke jongeman te omhelzen. ‘Mijn lieve jongen,’ jubelt ze, ‘eindelijk zien we elkaar weer.’ ‘Hallo moeder,’ zegt de jongeman verlegen, ‘ik ben ook blij u weer te zien.’

‘Duizend duivelse duivels in een bloedplas!’ Roy buigt onderzoekend naar voren, ‘wie voor de hel ben jij?’

‘Maar je kent hem toch, lieverd,’ Ryana glimlacht verheugd, ‘het is onze zoon.’ ‘Dát! Zijn donkergroene ogen worden groot en de lord grijpt in zijn haren. ‘Dát een zoon van mij? Nooit van m’n leven,’ schudt hij zijn hoofd, want er staat geheel onverwachts een markies vlak voor zijn neus. Deze markies heeft, (hoe durft hij,) een roze kostuum aan met een broek die net tot de knieën reikt en daarbij witte kousen en crème lakleren schoenen.

Zijn haar dat zeker tot het midden van zijn rug hangt, is in de nek gebonden met een paarse strik. Dat haar is, kun-je-je-dat-voorstellen, blauw!

De onverwachte gast is zo rank als een porseleinen beeldje. Hij heeft ogen met de grijsgroene kleur van een stormachtige zee. Het is de kleur die de ogen van zijn moeder hebben, terwijl normale O’Hara ogen donkergroen zijn.

‘Ach, mijn lieve jongen,’ Ryana streelt over zijn schouders. ‘Wat zie je er heerlijk elegant uit.

‘Dank je, moeder,’ knikt de jongeman en Kylian kijkt zenuwachtig naar de grote lord, want zijn vader staart naar hem, alsof hij zijn eigen ogen niet kan geloven. Dat er iets, zó iemand kan bestaan. Hij schudt zijn hoofd en blijft schudden. Die dáár. Dat suikerzoete kereltje een zoon van hem? Nooit van zijn leven. Als een zoon van hem waagt een broek aan te trekken? Dan smijt hij die van de hoogste toren!

‘Hallo vader.’ Elegant maakt de jonge markies een buiging en daarbij sierlijke handgebaren.

De lord zegt niets, maar zijn borstelige rode wenkbrauwen beginnen steeds meer te fronsen. Nop, ik geloof er niets van. Roy vouwt koppig zijn armen over elkaar. Geen sprake van dat dit stukje suikerwerk een zoon van mij is.

Hoewel? Door de kleur ogen van zijn vrouw kan de lord het niet langer ontkennen. Deze roze saletjonker is inderdaad zijn jongste zoon. De trotse clanleider was helemaal vergeten deze zoon te hebben, aangezien dat joch ruim zeven jaren ergens ver weg studeerde. Kylian kwam ook nooit thuis voor welke gelegenheid dan ook. Roy krabt achter een oor. Ineens herinnert hij zich een schamel jochie met warrig oranje haar. Er was iets met wat dat joch, maar wat ook alweer?

Bevreemd bedenkt Roy dat nou net de trots van de O'Hara clan, het opvallende oranje haar, verborgen is onder een kleur dat akelig veel op donkerblauw glas lijkt waar de zon doorheen schijnt.

Minpunt op minpunt stapelt zich op. Geen een O'Hara draagt, in de duizend jaar dat de clan bestaat, een broek. Zelfs niet in de winter. Geen O'Hara heeft ooit het haar geverfd, laat staan blauw. Geen een O'Hara had ooit magie!

Dát was het waar dit joch last van heeft, magie!

Zijn grote vuisten grijpen de stoelleuningen beet. Het hout kraakt opnieuw, omdat de lord absoluut geen magie tolereert in zijn kasteel. Er heerst hier toverstop en daar is hij dik tevreden mee.

Als Ryana uit geknuffeld is, trekt ze Kylian mee naar voren. 'Kijk eens, Roy,' zegt ze opgetogen. 'Onze jongste zoon is er weer.' 'Jaja,' gromt de lord. Hij trekt zijn neus op, 'wat kom je hier doen?' Op een toon van... Ga maar zo snel mogelijk weer weg.

Kylian Brannoc O'Hara is net afgestudeerd en kijkt zijn vader aarzelend aan. Het is dat hij er een reden voor had, anders zou hij geen teen in dit kasteel willen zetten. De jonge tovenaars knipt met zijn vingers. Meteen verschijnt er een opgerold perkament op zijn hand. Zodra hij het uitrolt, verschijnt er een groot kleurig wapen van een Ibis die de vleugels uitstrekt. Daaronder ziet men een rapport die alleen maar tieren telt. Daar weer onder pronken kleurige stempels en een rij handtekeningen van docenten en tovenaars.

Bewonderende geluidjes makend, geniet Ryana van dit prachtige staaltje toverkunst.

De schotse lord kijkt naar de wegdansende magische vonkjes en zou er het liefste op willen slaan met een vliegenmepper. De witte dog hapt toe. In haar bek wordt het licht, tot de vonk er door de neus weer uit danst en in de lucht oplost. Roy huivert. Er wordt getoverd in zijn huis, voor zijn ogen. De gruwel!

'Dit is mijn diploma, vader,' zegt Kylian Brannoc O'Hara. 'Ik heb een klas overgeslagen en ben een jaar eerder afgestudeerd.' Kylian overhandigt zijn vader met gepaste trots het schooldiploma vol dikke voldoende.

De lord pakt het aan alsof het tussen zijn vingers kan ontploffen en leest op, zijn stem druipend vol weerszin; "IBIS. Iconische Bewonderenswaardige Idealistische School voor muzikale en danslustige jonge tovenaars en heksen. Schooldiploma Kylian Brannoc O'Hara."

En verder. "Een jaar eerder van school wegens uitmuntend toveren en zeer bijzondere wonderbaarlijke aannoemelijke prachtige magische kunsten."

Kreunend woelt de lord door zijn oranje haren en schudt zijn hoofd vol afgrijzen. 'Een jaar eerder afgestudeerd, wat bazel je nou?' Roy kijkt zijn jongste zoon fronsend aan. Nooit eerder in de geschiedenis was een O'Hara zoon eerder afgestudeerd. Als hun kinderen zelfs al naar school wilden. 'Die Ibis, wat is dat voor school?'

'Nou, een toverschool, vader,' Kylian haalt zijn schouders op.

'Een, een wat?' Nu dacht Roy zijn zoon op de enige juiste school voor O'Hara 's te hebben gedaan. Namelijk Wolvenburcht. Kweekschool voor toekomstige jonge ridders, strijders en helden. Kijk nou wat er gebeurd is. De magie bij dit joch is tien keer erger geworden! Zijn onderzoekende blik wordt steeds grimmiger. Kylian deinst onder de vorsende blik achteruit. De jonge markies had een warmer welkom verwacht en plukt verlegen aan zijn kraag. Het roze kostuum heeft hij als geschenk gekregen van zijn lieve vriend. Amadeus heeft hem verzekerd dat het hem fantastisch staat. Zo te zien is zijn vader het daar niet mee eens.

Verrast hoort Kylian lachen... en Ryana O'Hara klapt in haar handen. 'Heb je een jaar overgeslagen? Oh, mijn lieveling toch.' Kylians moeder is wél trots op haar zoon. Ryana vind het super geweldig dat haar zoon kan toveren. Dat heeft hij duidelijk van háár kant van de familie.

Ineens ligt de ketting met de grote parel eraan op de tafel, ze heeft het afgedaan. Roy staart er geschrokken naar. Hij moet er niets van hebben dat zijn vrouw de ketting afdoet. Er is een zeer speciale reden waarom zij deze ketting moet dragen, zoals dat voor een heksenval nu eenmaal hoort.

Roy neemt zijn vrouw op en maakt zich meteen enorme zorgen. Als Ryana zich herinnert dat ze een volbloed heks is, dan wil ze vast niet hier waar toverstop heerst, blijven. Ze moet en zal de heksenval blijven dragen, anders is alles voor niets geweest. Een heks mag nooit weten dat ze gevangen is. De gevolgen zullen, dat kan je je vast wel voorstellen, vreselijk zijn!

'Is het niet heerlijk, Roy, eindelijk is Kylian weer thuis,' lacht Ryana. 'En dat op zijn verjaardag. Hartelijk gefeliciteerd, mijn lieve Kylian.' Lachend pakt ze haar zoon beet en kust zijn wangen. 'Je bent 17 geworden. Ach mijn lieve jongen, ik heb je zo gemist.' Liefhebbend

kijkt ze haar zoon in zijn zeegroene ogen. Dat is háár kleur, waardoor ze des te meer van hem houdt en het donkerblauwe haar staat hem echt goed.

'Kijk eens?' Ryana maakt een tovergebaar en steekt hem daarna iets toe.

'Oh, dank je wel moeder.' Verbaasd neemt Kylian een pakje aan. Hij kan nauwelijks geloven dat zijn moeder weet dat hij jarig is. Toen hij thuis woonde, tot zijn twaalfde jaar, hebben ze nooit zijn verjaardag gevierd.

Zijn moeder wijst opzij na een tweede gebaar. 'Je vader heeft je ook niet vergeten.' Wat haar man van deze magie vindt, negeert Ryana. Ze heeft zolang niet getoverd. Het is gewoon zalig om te herinneren dat zij ook magie heeft.

Er dansen vonkjes weg van de tafel naast de haard. Daar ligt ineens een groot pak. Al zit er papier omheen met een grote strik, je herkent de doedelzak van honderd meter ver.

Kylian kreunt inwendig. Dit is het enige muziekinstrument wat hij ronduit verfoeit. Daarnaast staart zijn vader naar hem of hij hem het liefste Misty Rock uit wil laten jagen door de honden. 'Ik denk dat ik beter maar weer kan gaan,' zegt de jonge markies verlegen. 'Geen sprake van!' Snel grijpt Ryana zijn arm beet. 'Ik heb je in geen jaren gezien, waarom ben je toch nooit met teruggekomen?'

Kylian zucht diep en kijkt naar zijn vader. Roy neemt hem vol weerzin op en de jonge tovenaar neemt zelf zijn rapport ook vol weerzin op. De enige reden waarom Kylian hier is? Allemaal omdat hij één examen niet gehaald heeft.

Waarom heeft tovenaar Sanctus hem nou niet gematst? Het scheelde maar vier puntjes, dan had hij een kleine voldoende gehad. Wat zou het trouwens om één onvoldoende te krijgen.

Kylian is niet de enige. Zijn hele klas is eerder afgestudeerd. Daarna hebben ze allemaal de leraar moeten beloven minstens een half jaar thuis te wonen. Het enige contact wat hij en zijn lieve Amadeus met elkaar mogen hebben, is telepathisch.

Kylian zat zeven hemelse jaren op de meest ideale school voor iemand die magie heeft. Voor iemand die van toveren houdt, is het idee een half jaar moeten wonen tussen woeste barbaren een ramp. O'Hara's zullen namelijk, als ze magie op de grond zouden zien liggen, daar hard op trappen.

Kylian is een jonge knappe tovenaar geworden in de plaats van woeste Schotse strijder. Het idee om weer thuis te moeten wonen? Hij zou eigenlijk het liefste gillend weg rennen. Terwijl zijn moeder hem juist vol verrukking opneemt en zo te zien geweldig vindt.

Roy, een onvervalste stoere Schotse lord, neemt de elegante jongeman fronsend op. Hij is jaren getrouwd. Nu ruikt Roy gewoon iets anders aan dit joch. Vast ook omdat Kylian een parfum draagt dat Lentemaan heet.

Als een O'Hara al iets opdoet met een geurtje, wordt dat, Echte Man, of Drakenzweet no 5 genoemd. Alleen heupwieggers dragen een bloemengeur. Als er één ding is waar Schotse strijders een bloedhekel aan hebben is dat aan heupwieggers. Verwijfde kerels die niet wensen te trouwen met een dame, horen niet in zijn familie thuis. Roy heeft vijf andere zonen en een dochter. Stuk voor stuk de trots van de O'Hara clan, maar deze hier, dit rozerode stukje suikergoed? Daar begrijpt Roy niets van.

Dit moet een wisselkind zijn. Dat kan niet anders nu er een heupwiegger voor hem staat die nog tovenaar is ook. Wat voor alle duizend dikke duivels is er met dit joch mis gegaan?

De saletjonker heeft bagage mee, een blauwe koffer. Daarnaast ligt een vioolhoes. Een fatsoenlijke O'Hara houdt best van muziek maken, maar dan wel zoals het hoort, op de doedelzak.

Nu hij ziet hoe zijn vader hem vol afkeer opneemt, herinnert Kylian zich een afgrijselijke gebeurtenis. Het was zijn eigen vader die hem van de hoogste toren liet gooien. Alleen maar om te zien hoe zijn magie hem opving. Alleen dankzij zijn magie was hij niet dood gegaan! 'Vader, moeder, ik wens jullie een fijne huwelijksdag.' Kylian maakt een elegante buiging. 'Ik ga maar weer.' Hij doet snel een stap achteruit. Dat thuis wonen, verplicht van de school kunnen ze vergeten nu zijn eigen vader zo bloeddorstig naar hem staart met de borstelige wenkbrauwen diep gefronst. Straks laat de lord hem weer van de hoogste toren gooien...

'Niks hoor,' Ryana pakt haar zoon stevig bij zijn pols. Ze trekt hem terug en slaat een arm stevig om hem heen. 'Nu je eindelijk hier bent, laat ik je niet meer gaan. Is het niet heerlijk Roy, eindelijk weer onze jongste thuis?'

Roy ziet zijn vrouw hem afwachtend aankijken. Hij kan het, hartelijk welkom, niet eens over zijn lippen krijgen en de stoere Schot buldert, 'wat is dit voor idioterie.'

Hoe komt dat joch op die toverschool!'

Ryana haalt diep adem en bekennt. 'Ik heb Kylian op de toverschool gedaan.'

De Schotse lady heeft haar man nooit durven te vertellen dat Kylian niet naar Wolvenburcht is gegaan om krijgskunde te leren, maar naar de Ibis, een school voor getalenteerde muzikale tovenaars. Nu Kylian precies op zijn 17^e verjaardag is afgestudeerd, kan ze niet anders als dit vertellen, omdat hij al te duidelijk geen stoere krijger is geworden. Ryana kijkt haar man verwachtingsvol aan. Hij zal toch wel toegeven dat het enorm knap is van hun zoon is, om een heel schooljaar over te slaan?

Kylian herinnert zich steeds meer. Zijn moeder wist altijd al dat hij anders was dan zijn broers en zus. Zij vond dat geweldig en nam hem van af zijn zevende altijd mee als ze boodschappen ging doen. Dan bracht ze hem stiekem naar de balletschool of muzieklles en haalde hem daarna weer op.

Voor Kylian was muziek of dansles het mooiste wat hem maar kon overkomen. Daar is hij haar nog altijd dankbaar voor.

'Het is toch geweldig van Kylian dat hij kan toveren?' Ryana kijkt haar man dwingend aan. Hij moet nu eens op houden met staren en hun zoon feliciteren met zijn verjaardag.

De lord kijkt verontwaardigd terug. 'Toveren geweldig vinden? Ben je nou helemaal krankjorum geworden. En jij.' Vorsend buigt Roy naar voren. 'Hoe kom jij er in vredesnaam bij om je haar blauw te verven?' Kylian haalt zijn schouders op, 'vind ik leuk. Ik ben fan van de Blauwe Draken. Dat is het allerbeste wichelbord team.'

'Wichelbord?' Roy schudt zijn hoofd en gromt, 'ik heb liever een zoon met geen een sprietje haar, dan dat ie op zo een stom plankje vliegt! Echte jongens spelen rugby. Dat is pas mannensport.'

'Vooruit.' Roy strekt een arm met de omvang van een flinke boomstam gebiedend uit. 'Maak dat je wegkomt, ik moet geen tovenaars hier.' 'Kylian blijft hier,' zegt Ryana beslist. 'Natuurlijk kun je hier een half jaar logeren, mijn lieve jongen. Dit is je thuis. Je bent trouwens net op tijd om ons huwelijksfeest mee te vieren,' en teder strijkt ze over zijn haar.

Roy trekt zijn schouders grommend op. Een echte kerel moet niets van suffe tederheid hebben. 'Ik moet geen tovenaars hier,' gromt Roy. Woedend verfrommelt hij het diploma dat alleen maar tien telt tot een prop en smijt het naar het vuur.

'Nee!' Ryana strekt geschrokken haar hand uit. Voor de prop papier ook maar één vlam raakt, vliegt het in haar hand en snel strijkt ze het weer glad.

Kylian kijkt zijn vader geschrokken aan. Daarna naar zijn moeder, ze heeft nooit eerder laten merken te kunnen toveren? 'Há!' Roy wijst geërgerd naar haar. 'Ik wist het wel, al die buitenzinnige poespas van dat joch komt van jou!' Geërgerd springt hij op en doet Ryana snel de ketting om. 'Je weet dat er niet getoverd wordt hier,' zegt hij boos. 'Ach, het is maar een beetje,' haalt zijn vrouw haar schouders op. Teleurgesteld voelt ze alle heerlijke magie weer in haar afkoelen. Ze denkt er niet eens meer aan. Tja, dat doet een heksenval nu eenmaal... Ryana denkt wel aan haar zoon.

Nu Kylian dichtbij staat, ruikt ze niet alleen dat heerlijke parfum van hem. Ryana merkt ook dat Kylian gevuld is met de fijnste magie die ze ooit heeft gevoeld. Diezelfde magie roert zich onverwachts in haar. Zo lang heeft ze het moeten verbergen. Nu fladdert het in haar rond als een gevangen vlinder in een glazen pot. De heksenval is al jaren oud en de kracht begint duidelijk te verminderen.

'Dat je kunt toveren heb je van mij, Kylian,' zegt ze opgewekt en dat haar man meteen zijn gezicht vol afgrijzen vertrekt, negeert ze.

Kylian balt achter zijn rug zijn handen tot vuisten. Hij is woedend dat zijn vader zijn mooie rapport tot een prop had verkreukelt. Hij had het willen inlijsten. Maar hij moet kalm blijven en moet het nu eenmaal uit zien te houden hier.

Ryana besluit haar magie niet langer te verbergen. Ze tovert een gele vlam uit haar hand. Daarmee strijkt ze alle kreukels glad van Kylian 's verder schitterende diploma en geef het hem terug. Hij bergt het snel weer op in zijn koffertje met een paar tovergebaren. Het koffertje klapt vanzelf open, het diploma vlijt zich erin en het koffertje klapt weer dicht.

'Duizend dikke duivels,' gromt hij. Roy balt zijn vuisten dat zijn knokkels kraken. 'Ik moet geen tovenaars gedoe hier,' roept hij. 'Toe nou, Roy,' lacht Ryana. 'Het is toch fantastisch een zoon hebben die met voldoende thuis komt?'

Ze merkt zelf niet hoe Kylians gezicht daarbij betreft. Zijn ouders is het niet opgevallen, want het rapport is niet helemaal perfect, één vak is opengebleven. Kylian is namelijk niet geslaagd voor, “Magische Gedachtenoverdracht & telepathie.” Hij heeft te veel angsten in zich vanwege zijn traumatische jeugd. Dat moet hij verwerken van meester magiër sublieme Sanctus voor een herhaald tentamen te mogen doen. ‘Alleen een geest zonder problemen en kwellingen kan alle magische krachten doorstaan,’ heeft professor Sanctus gezegd. Daarna ook nog..., ‘gezakt.’ Kylian vind het vreselijk dat hij terug moet naar zijn ouderlijk huis om alle angsten te verwerken, helemaal alleen! Kylian is namelijk vanaf zijn eerste schooldag nooit meer alleen geweest, hij heeft namelijk een hele lieve jongen op de Ibis ontmoet. Kylian heeft dan ook al jaren verkering met een razendknappe markies, Amadeus van Vogelenzang. Kylian mist Amadeus zo vreselijk dat hij het liefste op staande voet wil, “Magisch Transport & Reizen.” Jezelf met slechts één vingerknip van de ene plek naar de andere toveren. Daarvoor is hij namelijk wél geslaagd.

Kylian wordt eindelijk losgelaten door Ryana, maar blijft staan, want hij staat naast zijn moeder. Voor het eerst van zijn leven is er iemand anders als zijn vriend of zijn schoolkameraden die hem vol blijdschap aankijken.

‘Heerlijk dat je weer hier komt wonen.’ Ryana omhelst haar zoon opnieuw en kust zijn wangen jubelend van plezier. ‘Nu, laten we eens gaan bedenken wat we zullen koken voor vanavond,’ spreekt ze haar zoon toe. ‘Ik ga een heerlijk feestmaal voor je bereiden.’

Roy draait zijn vrouw nijdig de rug toe. Hij balt zijn vuist en slaat ermee op zijn kristallen bol. Een kristallen bol kijken of een reisdeur gebruiken, vind hij geen magie. Dat doet iedereen in Loryana en is normaal.

Roy weet twee dingen zeker.

1. Deze zoon in dat afgrijselijke suikerzoete pakje is een heupwieger.
2. Heupwiegers zijn niet normaal... (Dat is zijn mening, dan, hé.) Zoals elke middag is er sport, in Schotland, voornamelijk rugby.

Zodra d lord op de kristallen bol mept, verschijnt er een rugbyveld. Na een tweede mep verschijnt het beeld erboven en wordt zo groot als een flinke kast en verschijnt er een rugbyveld.

Hier zullen straks sterke kerels met elkaar knokken om de bal. De Knights tegen de Black Wolves. Dát wordt spannend!

Maar voor de wedstrijd begint, verschijnt reclame. 'Stomme rotzooi,' mompelt Roy, maar moet wel kijken en ongeduldig leunt hij naar achteren.

Een jongen in iets wat best op een markiezenpakje lijkt, hangt lui in een stoel. Daarna ziet hij een meisje te zien, dat zich op zit te tutten voor een spiegel. Een enthousiaste mannenstem begint te praten. 'Genoeg van je kinderen dat ze wel opgezet lijken en je negeren als je tegen hen praat? Genoen van die luie verweekte vaatdoeken die geen boodschap willen doen zonder te klagen dat het te veel moeite kost?' Dezelfde jongen en het meisje staan ineens in militaire pakken.

Hun verveelde gezichten kijken meteen een stuk enthousiaster. Helemaal omdat ze daarna te zien zijn bij opdrukken. Bij exerceren of tegelijk met andere jeugdigen militairen een hindernisbaan nemen. Daarbij hebben zij zo te zien, de tijd van hun leven.

'Stuur die luie lamzakken naar het leger,' prijst de stem aan. 'Dan pas krijg je de zoon of dochter waar je hart naar verlangd.'

Meteten zie je de zoon, terwijl hij enthousiast met ontbloot bovenlijf hout klein staat te hakken. De dochter, terwijl ze met pijl en boog op een doel schiet.

Roy neemt het roze jasje van zijn zoon op en knikt enthousiast.

Dát is de oplossing voor heupwiegerij! Het leger. Hij heeft zelf vijf jaren gediend en dat was inderdaad een fijne tijd.

'Vader?' Kylian, bemoedigt omdat zijn moeder hem zo lief aankijkt, waagt het erop. 'Mag ik een half jaar thuis wonen?'

Kylian ziet zijn vader hem aankijken en tot zijn verbazing glimlachen. Dat geeft hem de hoop dat alles beter wordt.

(Roy probeert zich juist, al grijnzend, dit stukje markies in leger outfit voor te stellen.)

Een soldaat van Loryana, de Schotse afdeling, draagt een donkergroene jas van katoen. Een groen geruite kilt, lichtbruine sokken en zwarte schoenen. Op de kilt hangt een zwarte sporran. Het tasje dat over de kilt gedragen wordt om een identiteitskaart, wat geld of andere kleine bezittingen in te doen.

Om het middel hebben ze een gordel waaraan een zwaard en aan de andere kant een dolk hangt. In een sok steekt een kleine schede met daarin een kleinere dolk. Dit is een symbolisch wapen waarmee vroeger krijgers die een strijd verloren zich de keel moesten